

ฐานข้อมูลภูมิปัญญาพื้นบ้านภาคกลาง จังหวัดสิงห์บุรี

1. ข้อมูลทั่วไปจังหวัดสิงห์บุรี

จังหวัดสิงห์บุรี ตั้งอยู่ภาคกลางตอนบน ห่างจากกรุงเทพมหานคร ประมาณ 142 กิโลเมตร มีเนื้อที่ทั้งสิ้น 822,478 ตารางกิโลเมตร หรือ 514,049 ไร่ แบ่งการปกครองออกเป็น 6 อำเภอ ได้แก่ อำเภอเมืองสิงห์บุรี อำเภออินทร์บุรี อำเภอพรหมบุรี อำเภอบางระจัน อำเภอท่าช้าง และอำเภอค่ายบางระจัน

ภาพที่ 1 แผนที่อำเภอในจังหวัดสิงห์บุรี

จังหวัดสิงห์บุรีมีพื้นที่ส่วนใหญ่เป็นที่ราบลุ่ม เหมาะแก่การทำกสิกรรม มีความอุดมสมบูรณ์ของทรัพยากรดิน พื้นที่กว่าร้อยละ 80 เป็นที่ราบเรียบกว้างขวาง มีความลาดเอียงของพื้นที่เป็นส่วนน้อย จึงเกิดเป็นหนองบึงขนาดต่างๆ ทั่วไป ดังนั้นในฤดูน้ำหลากจึงมักมีน้ำท่วมขังเป็นเวลานานๆ พื้นดินเป็นลูกคลื่นลอนลาดอันเกิดจากการกัดเซาะของน้ำบนผิวดิน จนเกิดเป็นร่องกว้างทั่วไป แบ่งพื้นที่ได้ 4 แบบ คือ พื้นที่ที่เป็นคันดินตามธรรมชาติ พื้นที่ที่เป็นที่ราบลุ่ม พื้นที่เป็นลอนลาด และพื้นที่เป็นหนองบึง ส่วนลักษณะภูมิอากาศ โดยทั่วไปคล้ายกับจังหวัดอื่นในภาคกลาง แบ่งเป็น 3 ฤดู คือ ฤดูร้อน มีภูมิอากาศร้อนแบบทุ่งหญ้าสะวันนา ตั้งแต่เดือนกุมภาพันธ์-กลางเดือนพฤษภาคม และร้อนจัดในเดือนเมษายน ฤดูฝน ตั้งแต่เดือนพฤษภาคม-ตุลาคม และฤดูหนาว ตั้งแต่เดือนพฤศจิกายน - มกราคม ทรัพยากรดินโดยทั่วไปเป็นดินร่วนเหนียวปนทรายแบ่งถึงดินเหนียว และมีดินทรายอยู่ชั้นล่างๆ ซึ่งสามารถนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุด ได้โดยการนำดินทำอิฐและทรายก่อสร้าง แหล่งน้ำที่สำคัญของจังหวัดสิงห์บุรี คือ แม่น้ำเจ้าพระยา แม่น้ำน้อย และแม่น้ำลพบุรี อาชีพส่วนใหญ่ของชาวสิงห์บุรี ได้แก่ เกษตรกรรม (ข้าว) กสิกรรม (พืชไร่ต่างๆ คือ อ้อย ไม้ผล ถั่วเขียวผิวมัน มะม่วง ข้าวโพด มะพร้าว ส้มโอ น้อยหน่า กระท้อน ฯลฯ) และอุตสาหกรรมในครัวเรือน การค้า และพานิชยกรรม รับจ้างและบริการ

2. วัฒนธรรม เอกลักษณ์และภูมิปัญญาของจังหวัดสิงห์บุรี

2.1 มรดกทางวัฒนธรรม

จังหวัดสิงห์บุรี เป็นเมืองเก่าแก่เมืองหนึ่งสันนิษฐานว่าเป็นเมืองเก่าแก่ก่อนสุโขทัย ซึ่งมีคำขวัญประจำจังหวัดที่ว่า "ถิ่นวีรชนคนกล้า คู่หล้าพระนอน นามกระฉ่อนช่อนแม่ลา เทศกาลกินปลาประจำปี" เป็นดินแดนที่มีความอุดมสมบูรณ์ ตั้งอยู่ใกล้แม่น้ำสายใหญ่ เป็นแหล่งอารยธรรมที่สมบูรณ์และเป็นถิ่นที่อยู่อาศัยของผู้คนมาเป็นเวลายาวนานตั้งแต่ยุคทวารวดี อยุธยา และกรุงรัตนโกสินทร์ในปัจจุบัน รวมถึงได้ปรากฏหลักฐานที่เป็นทั้งสิ่งของที่เป็นวัตถุต่างๆ ที่บ่งบอกถึงความเจริญรุ่งเรืองของเมืองสิงห์บุรีในแต่ละยุคแต่ละสมัย มีเรื่องราวต่างๆ เกิดขึ้นมากมายในแต่ละยุคแต่ละสมัย จึงทำให้ปรากฏชื่อของบุคคลสำคัญทางประวัติศาสตร์ของเมืองสิงห์บุรีจำนวนมาก ซึ่งอนุชนคนรุ่นหลังสมควรได้เรียนรู้ประวัติและผลงานอันโดดเด่นของบุคคลดังกล่าว ผ่านรากฐานแห่งกาลเวลาของเมืองสิงห์บุรีในแต่ละยุคสมัย จังหวัดสิงห์บุรีมีสิ่งตกทอดที่เรียกว่า มรดกทางวัฒนธรรม หมายถึง สิ่งที่มีมนุษย์ได้คิดค้นขึ้นเพื่อใช้ในการดำรงชีพในอดีต และมีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลา สภาพ

สิ่งแวดล้อมและสังคมในยุคนั้น แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ 1) สิ่งที่เป็นรูปธรรมหรือเรียกว่า โบราณวัตถุ เช่น อนุสรณ์ เครื่องมือ เครื่องใช้ งานศิลปะงานฝีมือ ตลอดจนสถานที่ประกอบกิจกรรม แหล่งศิลปกรรม สถานที่สำคัญทางประวัติศาสตร์ที่รวมเรียกว่า โบราณสถาน 2) การบันทึกเรื่องราว และจารึกสิ่งที่เป็นนามธรรม เช่น ขนบธรรมเนียมประเพณี ความเชื่อ ภาษา และการแสดงศิลปะ ซึ่งมรดกทางวัฒนธรรมนี้เป็นสิ่งที่เราควรสืบทอด เนื่องจากเป็นเอกลักษณ์และภูมิปัญญาที่คนรุ่นก่อน ได้คิดค้นและยังคงปฏิบัติต่อๆ กันมาจนถึงปัจจุบัน

1) โบราณวัตถุที่พบ ได้แก่ พระพุทธรูปปางต่างๆ บานประตู ลวดลายปูนปั้น ช่อฟ้า ใบเสมา ตู้พระธรรม บุษบกธรรมมาสน์ ตาลปัตร เบี้ยดินเผา เครื่องถ้วยเบญจรงค์ เครื่องถ้วยจีน

2) โบราณสถาน ได้แก่ วัดพระนอนจักรสีห์วรวิหาร วัดหน้าพระธาตุ เมืองโบราณบ้านคูเมือง วัดโพธิ์เก้าต้น คูค่ายพม่า พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติอินทร์บุรี แหล่งโบราณคดีบ้านชีน้ำร้าย แหล่งโบราณคดีเมืองบ้านคู แหล่งโบราณคดีบ้านคิม เมืองโบราณบ้านคูเมือง

3) แหล่งประวัติที่สำคัญ คือ ค่ายบางระจัน

4) สถาปัตยกรรมดีเด่น ได้แก่ ศาลจังหวัดสิงห์บุรี (หลังเก่า) ศาลากลางจังหวัดสิงห์บุรี (หลังเก่า) อนุสาวรีย์พระอาจารย์ธรรมโชติ อนุสาวรีย์วีรชนค่ายบางระจัน พระบรมราชานุสาวรีย์ พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว พระพุทธรูปนราชนพิตร์ ประจำจังหวัดสิงห์บุรี พระแสงราชศัสตราประจำเมืองสิงห์บุรี

5) ศิลปหัตถกรรมและงานช่างท้องถิ่น ได้แก่ งานปั้นสมัยสุโขทัย สมัยอยุธยา และสมัยปัจจุบัน ส่วนใหญ่จะปั้นพระพุทธรูปปางต่างๆ งานแกะสลักหลายยุคหลายสมัย ส่วนมากจะเป็นงานแกะสลักบานประตูโบสถ์วัด และงานหล่อโลหะ

6) ภาษาและวรรณกรรม ได้แก่ ภาษาไทยกลาง ภาษาลาวเวียงหรือลาวบ้านแปง ภาษาลาวพวน ภาษาลาวแง้ว

7) การละเล่นพื้นบ้าน นาฏศิลป์ และดนตรี ได้แก่ ไม้โอป๊ะ ไม้โอปิ๊ะ ลูกข่าง ลูกขลุกรีรีข้าวสาร กังหัน ลูกหิน ชวงซี้ซ่า การเล่นว่าว การฟักไข่ ม้าก้านกล้วย เรือกาบมะพร้าว

2.2 ภูมิปัญญาชาวบ้านและเทคโนโลยีท้องถิ่น

2.2.1 การทำมาหากิน

1) การทำนา ชาวสิงห์บุรีส่วนประกอบอาชีพทำนา โดยเริ่มจากนาหว่าน นาดำ นาหว่านน้ำตม นาหว่านสำรวย นาหว่านไถกลบ สำหรับเมล็ดพันธุ์ชาวนานิยมใช้เมล็ดพันธุ์ขาวประกวดหรือขาวปิ่นแก้ว เพราะเป็นพันธุ์ข้าวที่เหมาะสมสำหรับปลูกในพื้นที่ราบลุ่ม เมล็ดข้าวสีขาว และยาวสวย

2) การทำสวน ลักษณะเป็นเกษตรผสมผสานหรือเกษตรพอเพียง คือที่ดินจะถูกแบ่งออกเป็น 4 ส่วนคือ การที่ทำนา ที่ทำสวน ที่อยู่อาศัย และแหล่งน้ำ แต่จะเลือกพื้นที่ที่ใกล้ที่อยู่อาศัย เพื่อง่ายต่อการเก็บผลผลิต ผลไม้ที่นิยมปลูกกันมากคือ สวนมะไฟ สวนส้มโอ (พันธุ์ขาวทองดี ขาวแตงกวา และขาวน้ำผึ้ง) สวนกระท้อน สวนมะม่วง (เขียวเสวย และน้ำดอกไม้)

3) การประมง เนื่องจากมีแม่น้ำเจ้าพระยาไหลผ่านแล้ว ยังมีหนอง คลอง บึง อีกจำนวนมาก มีพันธุ์ปลาต่างๆ หลากหลายชนิด ที่ขึ้นชื่อมาแต่โบราณว่า “ปลาแม่ลา น้ำยาบางเลา สาวบ้านแปง แต่งบ้านไร่” โดยมีเครื่องมือที่ใช้ในการประมง ได้แก่ อวนใหญ่ แห ข่าย สวิง สนน ลี เบ็ดต่างๆ ยอ โต้ง ซ้อน เป็นต้น

4) การจับสัตว์ หนูเป็นศัตรูอันดับหนึ่งของเกษตรกรเพราะทำลายพืชผลทางการเกษตรเสียหายจำนวนมาก โดยเฉพาะพื้นที่ทำนาข้าวของเกษตรกร ดังนั้นจึงต้องรีบหาทางแก้ไข โดยเร็วที่สุด เกษตรกรจึงเริ่มจับหนูมาเป็นอาหาร เนื่องจากตัวโตและเนื้อมาก ต่อมานิยมบริโภคกันมากขึ้นทำให้ปริมาณหนูเริ่มน้อยลง และสร้างรายได้ให้กับเกษตรกรอีกทางหนึ่งด้วย

5. ภูมิปัญญาสร้างอาชีพ นอกจากอาชีพในข้อ 1-4 แล้ว ยังมีอีกภูมิปัญญาชาวบ้าน ด้านอื่น ๆ ตัวอย่างเช่น การทำปลาต้มและปลาต้มฟัก (ใช้ปลาตะเพียน) การทำปลาร้า (ปลากระดี่ ปลาช่อน) การทำถั่วงอกเพาะ การนำตาลปึก การทำเปลายวนจากผักตบชวา การทำที่นอน พระผง พิมพ์ลายสายรุ้ง ช่างปูนปั้นท้องถิ่น เป็นต้น

2.2.2 การรักษาโรค

1) หมอนวดแผนโบราณ มีการนำภูมิปัญญาเข้ามาประยุกต์ใช้กับวิชาชีพ โดยการ ใช้ความรู้ความสามารถในการจับเส้นหรือคลายกล้ามเนื้อ หรือความผิดปกติของเส้นสายภายในร่างกาย ภูมิปัญญาในการนวดนี้รวมถึงการดึง บีบ กด ขยี้ คลึง ตบ ทูบ ฯลฯ และหากบุคคลที่มารับการนวดมีอาการหนักมากไม่สามารถเดินได้ ก็จะเพิ่มการใช้ “ลูกประคบ” ควบคู่ไปด้วย ซึ่งมีสมุนไพร

หลากหลายที่หาได้ตามท้องถิ่น มาใส่ผ้าห่อ ผูกปากให้แน่น และอังบนปากหม้อให้ร้อน นำไปประคบตามร่างกาย จะช่วยให้เลือดไหลเวียนได้ดียิ่งขึ้น

2) การแพทย์แผนโบราณ มีหมอยาหลายท่าน ได้แก่

2.1) หมอเหรียญ น้อมโพธิ์ เป็นหมอรักษาโรคกระดูกและจับชีพจร จับจุดและเส้นต่างๆ

2.2) หมอสิงห์ชัย โพธิ์รี เป็นหมอรักษาโรคทั่วไป

2.3) หมอจำรัส บุญรอด รักษาผู้ป่วยที่ถูกงูกัด

2.4) หมอลพ หงษ์ทอง วัดคลองสามแยก เป็นหมอที่ใช้เวทมนตร์คาถาในการรักษาโรคแผลพุพองต่างๆ และโรคฝี คางทูม เป็นต้น โดยจะทำน้ำมันตรีให้ ทั้งฟัน ต้ม และอาบระยะเวลาขึ้นอยู่กับอาการของผู้ป่วย หากได้รับการรักษาก็หายเจ็บป่วยอย่างรวดเร็ว

3. บุคคลสำคัญของท้องถิ่น

3.1 พระอาจารย์ธรรมโชติ บุคคลสำคัญด้านประวัติศาสตร์

3.2 พระธรรมมุนี (หลวงพ่อแพ เขมังกโร) บุคคลสำคัญด้านวัฒนธรรม

3.3 พระราชสุทธินุญจนมงคล ศรีพหลนราธร ธรรมมิกคณิสสร บวรสังฆารามคามวาสี (จรัญ จิตธมโม) บุคคลสำคัญด้านวัฒนธรรม

3.4 หลวงปู่บุตรดา ถาวโร วัดกลางชูศรีเจริญสุข บุคคลสำคัญด้านวัฒนธรรม

3.5 พระเทพสุทธิโมลี (ผึ้ง โรจโน) บุคคลสำคัญด้านวัฒนธรรม

3.6 ม.ร.ว. คึกฤทธิ์ ปราโมทย์ ศิลปิน กวี และนักปราชญ์แห่งสยาม

3.6 นายสมเศียร พานทอง (ชาย เมืองสิงห์) ศิลปินแห่งชาติ สาขาศิลปะการแสดง (นักร้อง นักแต่งเพลงลูกทุ่ง)

3.7 ศาสตราจารย์ประหยัด พงษ์ดำ ศิลปินแห่งชาติ สาขาศิลปะ (ภาพพิมพ์)

4. งานประเพณีและวัฒนธรรมในปัจจุบัน

1) ประเพณีกำฟ้า เป็นประเพณีของชาวไทพวนที่ถือปฏิบัติสืบต่อกันมา จัดขึ้นเพื่อเป็นการบูชาและระลึกถึงเทพดาผู้รักษาฟ้า และบันดาลให้ฝนตกต้องตามฤดูกาล ถือเอาวันขึ้น 2 ค่ำ เดือน 3 วันสุกดิบ โดยชาวบ้านจะช่วยกันตำข้าวปุ้น และข้าวจี ข้าวหลาม ไว้สำหรับทำบุญตักบาตรใน

วันรุ่งขึ้น พิธีจะมีในตอนเย็น เรียกกันว่า “ไปงันข้าวจี” ชาวบ้านจะนำข้าวสารเหนียวไข่น้ำตาล ไปเข้ามวงคลในพิธีเจริญพุทธมนต์ ตอนกลางคืนจะพากันนั่งข้าวเหนียว ทำขนม ในวันขึ้น 3 ค่ำ เดือน 3 ซึ่งเป็นวันก่าฟ้า ชาวบ้านก็จะนำไทยทานและอาหารที่เตรียมไว้ไปร่วมทำบุญที่วัด เมื่อพ้นก่าฟ้า 7 วันแล้ว จะต้องก่าฟ้าอีกครั้งวัน และนับต่อไปอีก 5 วัน จะมีการจัดอาหารถวายพระ เสร็จแล้วนำไฟดุ้นหนึ่งไปทำพิธีเลียแล้ง โดยการนำไปลอยตามแม่น้ำลำคลอง ถือเป็นกรบูชาและระลึกถึงเทพเจ้า

2) งานวันวีรชนค่ายบางระจัน จัดขึ้นเป็นประจำในช่วงต้นเดือนกุมภาพันธ์ ที่บริเวณอุทยานค่ายบางระจัน อำเภอค่ายบางระจัน ประกอบไปด้วยพิธีสักการะรูปจำลอง พระอาจารย์ธรรมโชติ และวางพวงมาลาสักการะอนุสาวรีย์วีรชนค่ายบางระจัน ประกอบแสง สี เสียง การละเล่นพื้นบ้าน และมหรสพต่างๆ

3) งานเทศกาลกินปลาและงานกาชาดจังหวัดสิงห์บุรี จัดขึ้นช่วงปลายเดือนธันวาคมของทุกปี เนื่องจากจังหวัดสิงห์บุรีมีลำน้ำแม่ลาเป็นลำน้ำธรรมชาติที่มีปลาชุกชุม และมีชื่อเสียงมากคือปลาช่อนแม่ลา ซึ่งเป็นอาหารจานเด็ดของสิงห์บุรี และมีสินค้าอื่นๆ ให้ดูให้ชมอีกมากมาย

4) ประเพณีตีข้าวบิณฑ์ เป็นประเพณีเก่าแก่กว่า 100 ปีที่ทำกันอยู่แห่งเดียวที่หมู่บ้านจักรสีห์ ช่วงวันสงกรานต์ ชาวบ้านจะนัดกันทำพิธี โดยการนำข้าวเหนียว หรือข้าวเหนียวแดงมาหุงหรือหนึ่งพอสุกนำมาใส่ใบตอง พับเป็นรูปกรวย นำไปถวายหลวงพ่พระนอนจักรสีห์ วัดพระนอนจักรสีห์ ด้วยการนำพานใส่กรวยข้าวเหนียวที่เตรียม และโรยด้วยมะพร้าวขูด วางไว้ด้านหน้าองค์พระนอนเพื่อ ทำพิธีถวายข้าวเหนียว เมื่อเห็นว่าเวลาผ่านไปพอสมควรจะทำพิธีลาข้าว ทุกคนจะตรงไปที่พานข้าวของตน แบ่งข้างเหนียวในกรวยใส่กระทง แล้วนำไป วางไว้ที่หน้าองค์พระนอนพอเป็นสังเขป จากนั้นจะแยกกันนั่งเป็นวงๆ ละ 6-7 คน แบ่งกันรับประทานข้าวที่เหลือ

5) ประเพณีการแข่งขันเรือยาวสิงห์บุรี เป็นทั้งงานประเพณีและกีฬาที่นิยมกับแพร่หลายในประเทศไทย จัดขึ้นเป็นประจำในช่วงเดือนกันยายนที่บริเวณแม่น้ำเจ้าพระยา ริมเขื่อนหน้าศาลากลางจังหวัดหลังเก่า ซึ่งมีเรือที่มีชื่อเสียงของจังหวัดสิงห์บุรีและจังหวัดใกล้เคียง ส่งเข้าร่วมการแข่งขันเพื่อชิงถ้วยพระราชทานสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ

6) ประเพณีกวนข้าวทิพย์ การกวนข้าวทิพย์หรือข้าวมธุปายาสนี้ เป็นอีกงานหนึ่งของชาวไทยพวน อำเภอมหามบุรี ร่วมกันจัดขึ้นในทุกเดือน 10 ของทุกปี เพื่อเป็นสิริมงคลแก่ข้าวที่ออกรวงและตนเอง มักจะจัดขึ้นที่หมู่บ้านวัดกุฎีทอง บ้านโกคาภิวัฒน์ จะทำกันในช่วงที่ข้าวกำลังเป็นน้ำนม โดยการปลูกปะรำพิธี แล้วใช้ด้ายสายสิญจน์วนรอบปะรำพิธี นิมนต์พระสงฆ์มาเจริญพระพุทธ

มนต์ แล้วให้หญิงสาวพรหมจรรย์ยกนำเครื่องต่างๆ ที่เตรียมไว้ ได้แก่ ถั่ว งา นม เนย และน้ำที่คั้นได้ จากข้าน้ำนม ใส่ลงในกระทะที่ติดไฟด้วยฟืนไม้ชัยพฤกษ์ และไม้พุทรา ใส่ของต่างๆ ลงในกระทะ พระสงฆ์สวดชัยมงคลคาถา จากนั้นจึงช่วยกันกวนข้านทิพย์ เสร็จแล้วตักใส่ภาชนะเตรียมถวายพระ ในวันต่อไป

5. ตัวอย่างแหล่งเรียนรู้ภูมิปัญญาพื้นบ้าน จังหวัดสิงห์บุรี

1) พิพิธภัณฑ์พื้นบ้านไทยพวน วัดกุฎีทอง สิงห์บุรี

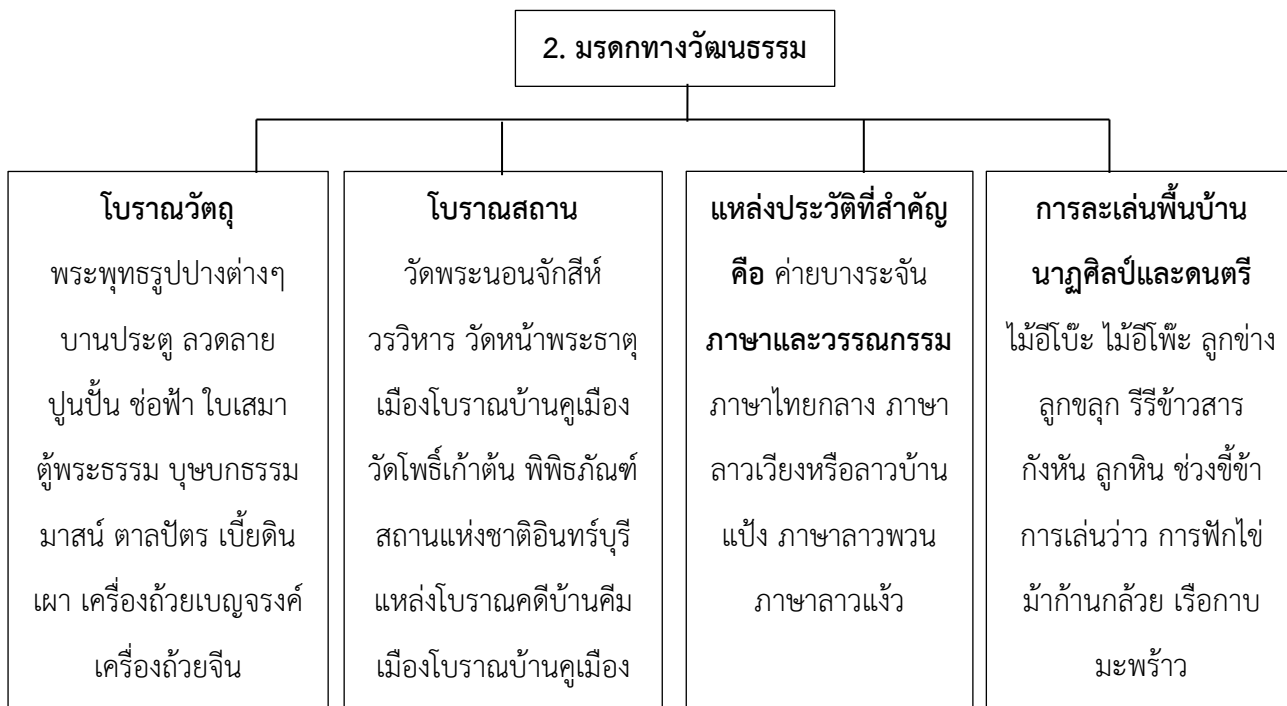
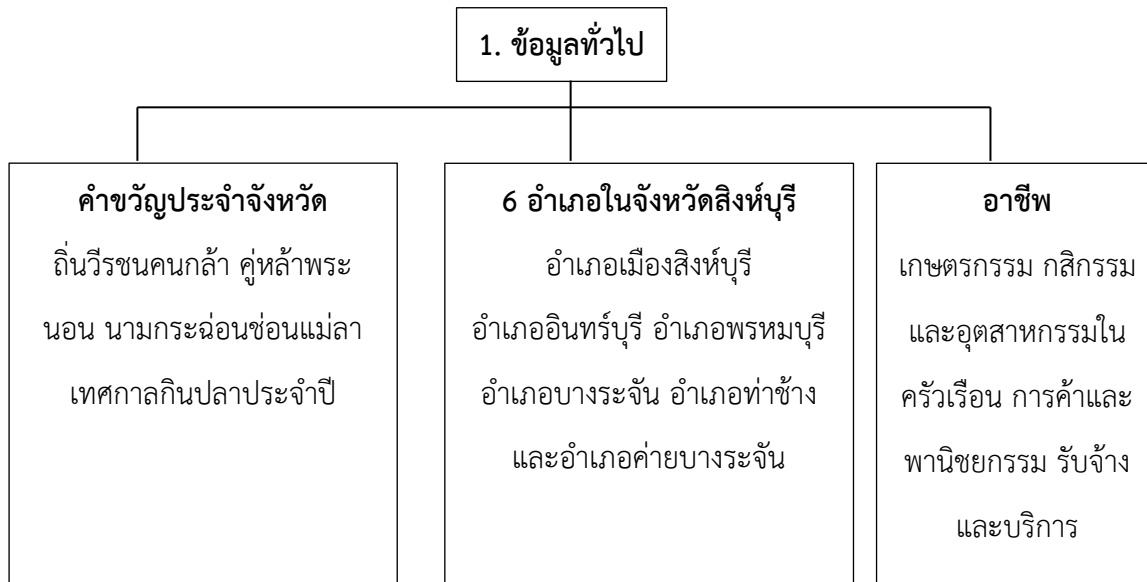
นาวาอากาศเอกเถลิง อินทร์พงศ์พันธุ์ ผู้ก่อตั้งพิพิธภัณฑ์ฯ ซึ่งเป็นลูกหลานชาวไทยพวนที่บ้านบางน้ำเชี่ยวมาแต่กำเนิด เห็นว่าวัฒนธรรมประเพณีของไทยพวนเริ่มสูญหายจึงริเริ่มรวบรวมของเก่าจากในชุมชน ทั้งจากการขอบริจาค ขอเจ้าของให้นำมาพร้อม ทำเป็นศูนย์วัฒนธรรมรวบรวมข้าวของพื้นเมืองมาจัดแสดง ได้รับความร่วมมือเป็นอย่างดี ทุกฝ่ายในชุมชนมีจิตสำนึกร่วมกันในการจะอนุรักษ์ของโบราณตลอดจนภาษาเอาไว้ให้ลูกหลานในภายหน้าด้วย อาคารศูนย์ศิลปวัฒนธรรมพื้นบ้านไทยพวน จัดแสดงอยู่ที่ศาลาวัดกุฎีทอง แบ่งออกเป็นหลายส่วน ซึ่งรวบรวมของเก่าแก่ของชาวไทยพวนเอาไว้ ซึ่งเป็นมีทั้งเครื่องปั้นดินเผา เป็นพวกไหหน้าปลา ไหเคลือบแบบจีน โองน้ำดินเผา เตาไรต์โบราณ ปิ่นโตสังกะสี และชุดการแต่งกายของชาวไทยพวน ทุกประเภทจะมีป้ายชื่อติดไว้ เพื่อให้นักเรียนหรือเด็กๆ รุ่นใหม่ที่ยังไม่รู้จักภาษาชนหน้าตาแปลกๆ เหล่านี้ได้รู้จักกัน นอกจากนี้ถัดไปด้านในมีของจำพวกเครื่องจักรสาน ทั้งที่เป็นเครื่องมือการเกษตร เครื่องมือประมง และข้าวของเครื่องใช้ในบ้าน เช่น กระจ่ายชุดมะพร้าว หินบดยา ส่วนนี้มีคำอธิบายภาษาไทยพวนติดอยู่เช่น แอบข้าวเหนียว หรือกระต๊อบข้าวเหนียว เครื่องเซอไม้ไผ่ หรือ เครื่องใช้ไม้ไผ่ ที่ต้องติดป้ายคำภาษาไทยพวนคู่กับภาษาไทยนี้ เพื่อให้คนรุ่นหลังได้เรียนรู้ภาษาไทยพวนไปด้วย

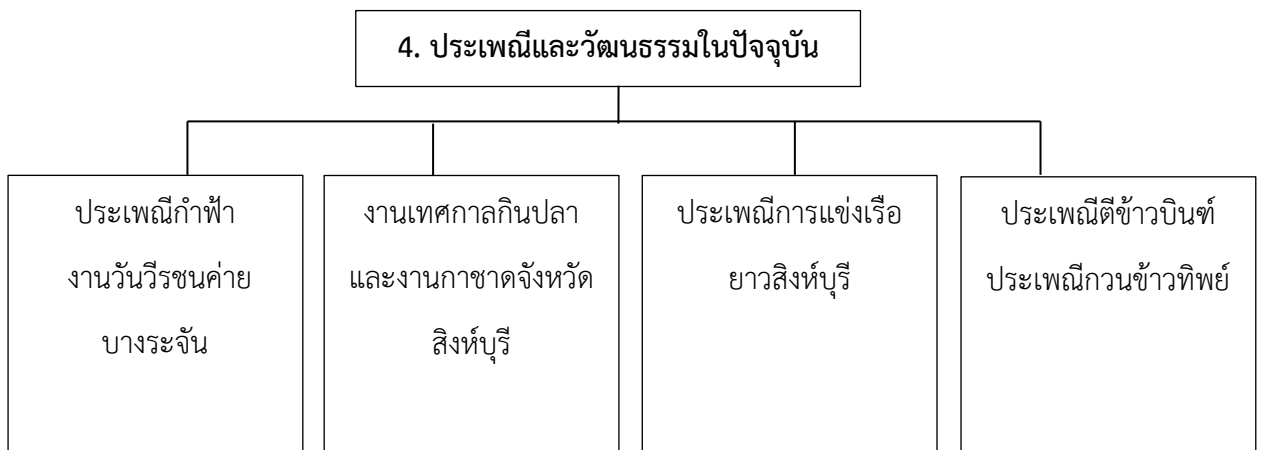
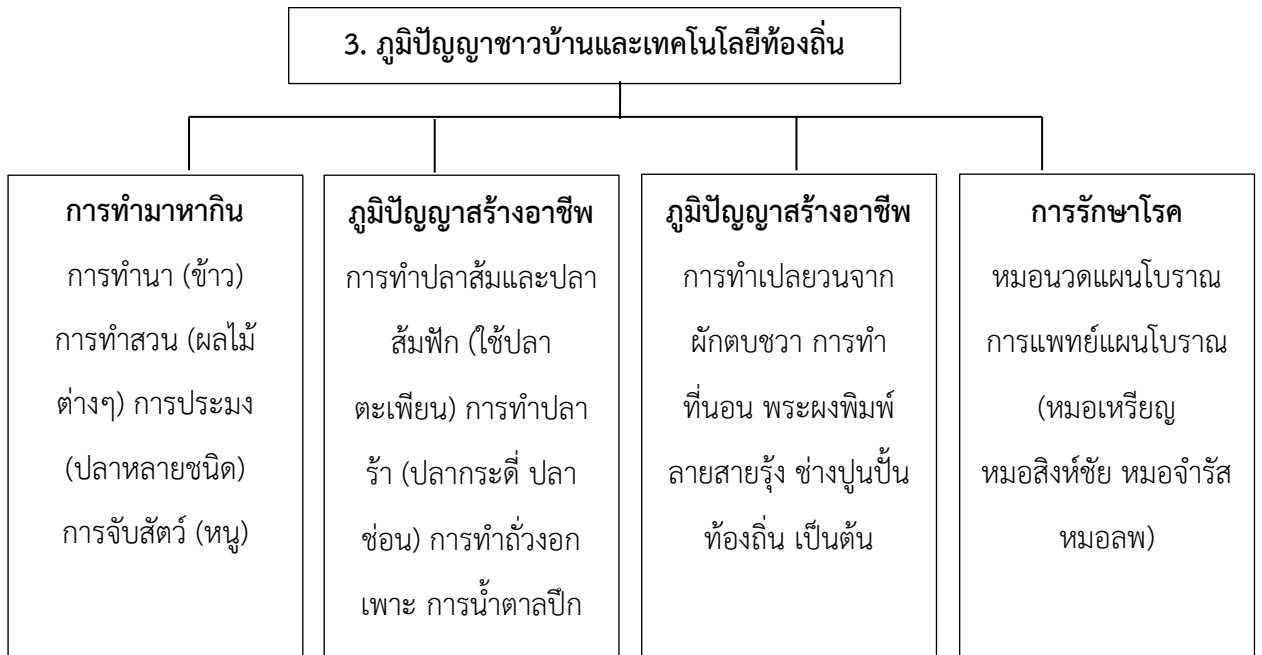
5.2) พิพิธภัณฑ์ เต่าเผาแม่น้ำน้อย

ตั้งอยู่ในบริเวณวัดพระพรางค์ เป็นศาสนสถานเก่าแก่สันนิษฐานว่ามีมาตั้งแต่สมัยกรุงศรีอยุธยาตอนต้น ระหว่างปี พ.ศ. 1914 - 1921 ในสมัยของสมเด็จพระบรมราชาธิราชที่ 1 สันนิษฐานว่า ชาวจีนและช่างปั้นอพยพมาตั้งรกรากอยู่บริเวณนี้โดยเชื่อว่าเป็นแหล่งผลิตเครื่องปั้นดินเผาที่ใหญ่ที่สุดในภูมิภาคแห่งนี้ จัดเป็นแหล่งท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์และโบราณคดีที่ทรงคุณค่า โดยบริเวณนี้จะพบแหล่งเตาเผาโบราณจำนวนมากกว่า 200 เตา ส่วนใหญ่เกิดการชำรุดไปตามกาลเวลา ถูกทำลายจากการขุดคลองชลประทานและการก่อสร้างถนน โดยลักษณะของเตาเผา

แม่น้ำน้อยเป็นเตาเผาขนาดใหญ่ ระบายความร้อนเฉียงขึ้น ก่อด้วยอิฐตัวเตาบางส่วนคล้ายเรือประทุน จึงเรียก “เตาประทุน” แบ่งเป็น 3 ส่วน คือ ปล่องไฟ ห้องวางเครื่องปั้นดินเผาและห้องเชื้อเพลิง กรมศิลปากรได้ขึ้นทะเบียนเป็นโบราณสถานเมื่อปี พ.ศ. 2509

สรุปผังความรู้ในเมืองสิงห์บุรี

แผนภาพที่ 1 สรุปลักษณะภูมิปัญญาชาวบ้านและเทคโนโลยีท้องถิ่น